

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 22. november 2015

Kirkedag: Sidste søndag i kirkeåret/A

Tekst: Matt 25,31-46

Salmer:

SK: 568 * 276 * 370 * 278 * 277,4 * 431

LL: 568 * 276 * 278 * 277,4 * 431

Det er kirkeårets slutning. Vi er nået til vejs ende på historien om Jesus, om livet – menneskets liv, ja egentlig om livets liv, som vi kender det. Og det er da helt fantastiske perspektiver, profeten Esajas holder op for os: En ny himmel og en ny jord, fryd og jubel til evig tid, gråd eller skrig skal ikke høres mere. Det er da en helt fantastisk måde at skrive på: Og de levede lykkeligt til verdens ende. Men sådan kan Esajas jo ikke skrive. Han er nødt til at skrive, som han gør, for der er jo ingen ende. Der er kun lykke. ”Og derefter levede de lykkeligt!” – eller han må tilføje: ”Til evig tid.” Sådan ender fortællingen om mennesket og Gud eller rettere historien om Gud og mennesket.

Historien, der begyndte med den helt fantastiske have. Alt var skønt, fryd og gammen, Gud og menneskene sammen. Sådan begynder egentlig de fleste historier, for sådan begynder også de fleste liv. Godt og fantastisk. Men det hele blev ødelagt. Mennesker og Gud blev skilt fra hinanden. Sådan går det også i livet. Nogle liv bliver ikke ret gamle før noget går galt, og man bliver skilt fra alt det dejlige og fantastiske, og måske også fra sine mennesker; ja nogle endda fra livet.

Og så går historien ellers sin gang med utallige forsøg på forbedring og forsoning. Snart er der gode toner mellem Gud og mennesker, snart er der onde toner. Så knytter tro, håb og

kærlighed os til hinanden; så rives det hele i stykker og gabet mellem dem synes værre end før. Sådan går det også i langt de fleste menneskers liv. Vi tumler rundt og tumles rundt mellem godt og ondt, som offer og som gerningsmand. Og det kan være trøstesløst at tænke sig, at sådan skal det bare blive ved i en uendelighed. Vi gives livet, vi fratages livet; vi gives til hinanden, vi fratages hinanden. Og snart er Gud dér eller dér; men Han synes aldrig at være hér, hvor jeg har brug for Ham. Jo måske engang imellem kan jeg fornemme, at Han gør, hvad jeg synes. Men sådan *skal* det jo ikke blive ved. Esajas har ordene: Dette siger Herren: Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord – Halleluja. Eller måske skulle vi hellere sige: Halleluja, Halleluja – og derved bringe tanken hen på ham, som kom ind i historien og vendte hele den trøstesløse bønne rundt, som bragte forsoning mellem Gud og mennesker. Jesus.

I ham var hele Guds sind, væsen, magt, vilje og alt, hvad Gud Herren var, er og vil være. Og i ham var menneskets sind, væsen, afmagt og vilje og alt, hvad mennesket var, er og vil være – dog uden evnen til at gøre det onde. Han var almægtig i Guddommens fulde udstrækning, og sårbar som også det stærkeste menneske er. Han havde ret til at bære Himlens purpurfarvede majestætiske kongekappe; men han bar den simple mands arbejdstøj. Han forende Gud og mennesker, bragte forsoning og tændte håbets lys og livets lys ved sin kærlighed og trofasthed. Det var et frugttræ i den første, skønne have, der var anledningen til mistilliden mellem mennesker og Gud. Et træ skilte os fra hinanden. (Man kan næsten se det som en profeti på alle de bagateller, hele historien efterfølgende har vist, kan skille mennesker. Hvor mange naboer er ikke blevet dødeligt uvenner på grund af et frugttræ) Det var også et træ, der samlede os igen. Et korstræ. Mennesket Jesus blev på det skammeligste henrettet, fordi han som Guds søn ville noget på Guds vegne, som mennesker ikke brød sig om. 'Sådan er Gud

ikke', sagde og siger mennesker. Men sådan er Gud, hvilket han viste ved at lade Jesus træde ud af graven, trodse og vende dødens magt. Og han blev ophøjet til sin rette himmelske herlighed. Og på grund af ham kan Gud sige som slutningsord hos Esajas: det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, og ingen skal tænke på det. Men I skal fryde jer og juble til evig tid over det, jeg skaber. Halleluja. Sådan slutter historien. Sådan slutter historien – ikke! Men den slutter sådan for mange mennesker – for historiens slutning kan vi ikke lide, for 'sådan er Gud ikke' – sagde og siger mennesker.

Da Jesus kom til jord, fortælles det, at englene kom bagefter og fortalte for hyrderne: I dag er der født jer en frelser i Davids by...I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe. Og de gik ind og fandt det, som englen havde sagt det. Kolossal modsætning til dagens ord om Jesu komme: Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone. Og alle folkeslagene skal samles foran ham... Og derpå følger så Verdensdommen.

Hele menneskeheden deles i to foran Jesus, der nu indtager rollen som dommer. Deles i to, en del til højre, fårene, og en del til venstre, bukkene. Fårene kalder dommeren "min fars velsignede" og de får riget i arv, som var bestemt for dem. Bukkene kalder han de "forbandede", og de jages bort til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle. Fårene får evigt liv, mens bukkene får evig straf. 'Sådan er Gud ikke', sagde og siger mennesker. Men sådan er det hos Gud, siger Jesus.

Kriterierne for at blive frelst eller fordømt er barmhjertighed og næstekærlighed. Har vi ydet næstekærlighed og barmhjertighed?

Vi skal ikke læse domsordene på den måde, at fårene alle samme har gjort alt det gode, som Jesus nævner, oven i købet uden at vide af det. Og vi skal ikke læse domsordene på den måde, at bukkene alle sammen har undladt at gøre alt det gode, som Jesus nævner. Det handler heller ikke om, at får er gode og bukke er onde. I billedet med får og bukke, trækker Jesus en parallel til en fortælling hos profeten Ezekiel i GT, hvor Gud skiller dyrene i to. Derved viser Jesus, at når han sidder på dommersædet, så sidder han i guddommelig majestætisk funktion og betydning.

Men det handler om barmhjertighed og næstekærlighed. Og hvordan det handler om det, kan vi tydeligst se i bukkens reaktion på dommen. ”Hvornår har vi set dig sulten” osv. Dermed udtrykker de, at havde de set, at det var Jesus, så havde de selvfølgelig udvist barmhjertighed. Nej, de så bare en sulten, en fange osv.

Nu handler det ikke direkte om Jesus. Men Jesus identificerer sig med mennesker i livets nødsituationer. Og dem, har de ikke vist barmhjertighed og næstekærlighed. Men det ville de altså have gjort, hvis de havde vidst... Og dét er hele humlen i domsafsigelsen. Og det leder til, at i egentlig forstand handler det ikke om barmhjertighed og næstekærlighed; men det handler om menneskers forhold til og forholden sig til Jesus.

Bukkene ville have gjort barmhjertighed og næstekærlighed, hvis de havde vidst, at de skulle stå til regnskab for det, og det kunne have tjent deres egen sag. De ville altså have brugt barmhjertighed og næstekærlighed som et middel til egne mål. De ville retfærdigt kunne træde frem for dommeren og stolt fremvise deres gerningsretfærdighed. De ser verden som deres, og Jesus/Gud som den, der ikke kan komme uden om at

dømme deres retfærdighed. Sagt meget kort: Gud skal stå til regnskab for dem, for Gud har ikke noget at have sine anklager i.

For fårene er barmhjertighed og næstekærlighed ikke et middel til eget mål, men et middel til en andens mål, nemlig at udbedre og lindre den andens nød, for den andens skyld. De er drevet af næstekærlighed og barmhjertighed, fordi de ser verden og dens mennesker som Guds, og de skal stå til regnskab for den. Men i den situation kan de egentlig kun håbe på Guds nåde, for de har jo aldrig gjort noget for Gud. De har bare gjort noget for mennesker.

I bund og grund handler det om, om vi er drevet af samme ånd og sind for livet som Gud vil, eller som vi selv vil. I bund og grund handler det om, om vi vil hinanden eller os selv. Men det skal alt sammen ses i lyset af hvis vi er. Er vi Guds eller vore egne? Er vi velsignede eller forbandede, frelste eller fortabte?

Fårene er dem, der har indset, at vi er Guds, og vi skylder Gud barmhjertighed og næstekærlighed, for sådan er Han mod os, hvilket jo helt klokkeklart kom frem i Jesus som forsoneren og frelseren. Fårene er kun hans velsignede med arveret til evigt liv i Guds nåde ved Jesus. Fårene er dem, der siger, at som Jesus siger Gud Er, sådan er Gud. Hvor bukkene i stedet sagde og siger: Sådan er Gud ikke.

En dag lyder dommen over alle mennesker. Sådan begynder historien om fårenes herliggørelse i frelsens evige herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen